ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

14. prosince 2006 *

Ve věci T-237/02,

Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, se sídlem v Ilmenau (Německo), původně zastoupená G. Schohem a C. Arholdem, dále poté Arholdem a N. Wimmerem, advokáty,

žalobkyně,

podporované

Švédským královstvím, zastoupeným A. Krusem a K. Wistrand, jako zmocněnci,

a

Finskou republikou, zastoupenou T. Pynnä, jako zmocněnkyní,

vedlejšími účastníky,

* Jednací jazyk: němčina.

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Kreuschitzem, V. Di Buccim a P. Aaltem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Schott Glas, se sídlem v Mainz (Německo), zastoupenou U. Soltészem, advokátem,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 28. května 2002 odpírajícího žalobkyni přístup k dokumentům týkajícím se řízení o kontrole státních podpor,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav a řízení

1 Technische Glaswerke Ilmenau GmbH je německá společnost sídlící v Ilmenau ve spolkové zemi Durynsko (dále jen „země Durynsko"). Byla založena v roce 1994 s cílem převzít čtyři z dvanácti výrobních řetězců skla (tedy pece), které měla bývalá společnost Ilmenauer Glaswerke GmbH, jejíž vstup do likvidace provedl Treuhandanstalt (veřejný podnik pro správu majetku, který se později stal Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, dále jen „BvS").

2 Dopisem ze dne 1. prosince 1998 oznámila Spolková republika Německo Komisi různá opatření, jež měla za cíl finanční konsolidaci žalobkyně, mezi nimi částečné snížení ceny schválené BvS z kupní ceny pecí a půjčku poskytnutou zemí Durynsko prostřednictvím její vlastní banky, Thüringer Aufbaubank (dále jen „TAB").

3 Dopisem SG (2000) D/102831 ze dne 4. dubna 2000 Komise zahájila s ohledem na snížení ceny a půjčku TAB formální vyšetřovací řízení upravené v čl. 88 odst. 2 ES, jemuž bylo přiděleno číslo C 19/2000.

4 V rámci formálního vyšetřovacího řízení Komise získala od Spolkové republiky Německo dodatečné informace, jakož i vyjádření podniku Schott Glas, konkurenta žalobkyně.

5 Dne 12. června 2001 Komise přijala rozhodnutí 2002/185/ES ohledně státní podpory poskytnuté Německem společnosti Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Úř. věst. 2002, L 62, s. 30), v němž omezila své posouzení pouze na snížení ceny. Domnívala se, že toto snížení není v souladu s chováním soukromého investora a představuje státní podporu neslučitelnou se společným trhem.

6 Dopisem ze dne 3. července 2001 Komise zahájila druhé formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES, jemuž bylo přiděleno číslo C 44/2001. Cílem tohoto řízení byl přezkum odkladu lhůty k zaplacení zbytku kupní ceny pecí, úprava bankovní záruky týkající se uvedené platby a půjčka TAB.

7 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 28. srpna 2001 podala žalobkyně žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 12. června 2001 (věc T-198/01).

8 Dopisem ze dne 24. října 2001 podala žalobkyně v rámci druhého formálního vyšetřovacího řízení připomínky a požádala Komisi o přístup k nedůvěrnému znění spisu a o možnost předložit následně nové připomínky. Tuto žádost Komise zamítla dopisem ze dne 23. listopadu 2001.

9 Dopisem ze dne 1. března 2002 požádala žalobkyně na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) o přístup:

— „k veškerým dokumentům ve spisech Komise ve všech věcech ohledně podpory, jež se [jí] týkají, a zejména ve věci ohledně podpory C 44/2001;

— k veškerým dokumentům ve spisech Komise týkajících se státních podpor ve prospěch podniku Schott Glas, Jena, Německo vlastníka Carl-Zeiss-Stiftung, Hessenweg 18, D-89522 Heidenheim a.d. Brenz,

s výjimkou obchodních tajemství v těchto věcech týkajících se jiných podniků."

10 Dopisem ze dne 27. března 2002 Komise zamítla žádost o přístup, přičemž zejména uvedla, že na požadované dokumenty se vztahuje výjimka upravená v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, které zejména stanoví, že neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, je přístup k dokumentu odepřen, pokud by jeho zveřejnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu. Komise také upřesnila, že „dokumenty týkající se [žalobkyně] jsou dokumenty tvořící součást probíhajícího formálního vyšetřovacího řízení C 44/2001".

11 Dopisem ze dne 15. dubna 2002 žalobkyně zaslala generálnímu tajemníkovi Komise potvrzující žádost o přístup podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

12 Dopisem ze dne 28. května 2002 generální tajemník Komise tuto žádost zamítl (dále jen „Rozhodnutí") v následujícím znění:

„[...]

děkuji Vám za Váš dopis ze dne 15. dubna 2002, zapsaný do rejstříku dne 15. dubna 2002, v němž mě žádáte o přezkoumání Vaší žádosti o přístup k následujícím dokumentům:

— dokumentům týkajícím se státní podpory poskytnuté společnosti Technische Glaswerke Ilmenau [...];

— dokumentům ohledně státní podpory případně poskytnuté společnosti Schott Glas.

Pokud jde o první část Vaší žádosti, zahrnuje korespondenci mezi německými orgány a [generálním ředitelstvím (GŘ)] „Hospodářská soutěž" Komise, jakož i komentáře příjemce podpory, [Technische Glaswerke Ilmenau], a konkurenta, společnosti Schott Glas.

Pokud jde o druhou část Vaší žádosti, zahrnuje předběžné oznámení v rámci víceodvětvového rámce pro nové významné investiční projekty Schott Glas na východě Německa.

Po přezkoumání Vaší žádosti musím s politováním potvrdit zamítnutí, jež Vám bylo sděleno GŘ [„Hospodářská soutěž"] z důvodu, že zpřístupnění těchto jednotlivých dokumentů by mohlo vést k porušení ochrany cílů inspekce a vyšetřování. Tato výjimka z práva na přístup je upravena výslovně v čl. 4 [odst. 2 třetí] odrážce nařízení [č.] 1049/2001.

V rámci probíhajících vyšetřování týkajících se slučitelnosti státní podpory a jednotného trhu je totiž za účelem umožnění jednotlivým účastníkům řízení svobodně se vyjádřit nepostradatelná loajální spolupráce a vzájemná důvěra mezi Komisí, členským státem a dotyčnými podniky. Zpřístupnění tohoto dokumentu by tudíž mohlo být na újmu přezkumu této stížnosti a ohrozit tento dialog.

Mimoto vzhledem k tomu, že předběžné oznámení zahrnující projekt Schott Glas obsahuje podrobný popis projektu, představovalo by udělení přístupu k tomuto dokumentu riziko vážného poškození obchodních zájmů této společnosti. Tento zájem je výslovně chráněn výjimkou z práva na přístup upravenou v čl. 4 [odst. 2] výše uvedeného nařízení.

Krom toho jsme přezkoumali možnost zpřístupnění částí požadovaných dokumentů, na které se nevztahují výjimky. Ukázalo se však, že tyto dokumenty [nelze] rozdělit na části obsahující důvěrné informace a části neobsahující důvěrné informace.

Krom toho neexistuje převažující veřejný zájem, který by v projednávaném případě odůvodnil zpřístupnění dotčených dokumentů [...]."

13 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 8. srpna 2002 podala žalobkyně projednávanou žalobu. Samostatným podáním ze stejného dne podala žalobkyně návrh na základě článku 76a jednacího řádu Soudu, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení, který byl zamítnut rozhodnutím ze dne 12. září 2002.

14 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 25. října 2002 podala společnost Schott Glas návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalované. Předseda čtvrtého senátu Soudu toto vedlejší účastenství povolil usnesením ze dne 16. ledna 2003. Schott Glas předložila svůj spis vedlejší účastnice dne 19. února 2003.

15 Podáními došlými kanceláři Soudu dne 8. a 15. listopadu 2002 podaly Švédské království a Finská republika návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání žalobkyně. Předseda čtvrtého senátu tato vedlejší účastenství povolil usneseními ze dne 16. ledna 2003. Švédské království předložilo svůj spis vedlejšího účastníka dne 3. března 2003. Finská republika se vzdala práva předložit spis vedlejší účastnice.

16 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 17. prosince 2002 podala žalobkyně žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise K(2002) 2147 konečné, přijatého dne 2. října 2002 na závěr formálního vyšetřovacího řízení C 44/2001 ohledně státní podpory poskytnuté žalobkyni Spolkovou republikou Německo (věc T-378/02). Komise se v tomto rozhodnutí domnívala, že půjčka TAB a opatření o úpravě bankovní záruky představují státní podpory neslučitelné se společným trhem (viz bod 2 výše).

17 Rozsudkem ze dne 8. července 2004, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise (T-198/01, Sb. rozh. s. II-2717) Soud (pátý rozšířený senát) zamítl žalobu žalobkyně ve věci T-198/01.

18 Vzhledem k tomu, že se složení senátů Soudu ode dne 13. září 2004 změnilo, byl soudce zpravodaj přidělen jako předseda k pátému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávaná věc přidělena.

19 Dne 14. prosince 2004 vyzval Soud žalobkyni, aby podala vyjádření k předmětu sporu v tomto řízení, s přihlédnutím zejména k tomu, že obdržela v rámci řízení týkajících se věcí T-198/01 a T-378/02 jednotlivé dokumenty týkající se vyšetřovacích řízení o podporách C 19/2000 a C 44/2001.

20 Žalobkyně ve své odpovědi došlé kanceláři Soudu dne 20. ledna 2005 potvrdila, že měla v rámci řízení T-198/01 a T-378/02 přístup k určitým dokumentům týkajícím se řízení o výše uvedených podporách poskytnutých Spolkovou republikou Německo a Schott Glas, mezi nimi k vyjádřením posledně uvedené ze dne 23. ledna 2001, která se týkají formálního vyšetřovacího řízení C 19/2000. Žalobkyně nicméně upřesnila, že je přesvědčená, že nevěděla o veškerých dokumentech, které měla žalovaná k dispozici a které se vztahovaly k těmto řízením. Její zájem na získání přístupu k uvedeným dokumentům se nezměnil.

21 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 13. dubna 2005 a na výzvu Soudu Komise upřesnila, že měla dále k dispozici dokumenty, ke kterým byl přístup žalobkyni odepřen a jejichž obsah jí nebyl v rámci věcí T-198/01 a T-378/02 sdělen.

22 Mezitím předseda čtvrtého rozšířeného senátu přerušil usnesením ze dne 3. března 2005 řízení ve věci T-378/02 do vydání rozsudku Soudního dvora ve věci C-404/04 P, jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný žalobkyní proti rozsudku Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, bod 17 výše.

23 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 31. května 2006 a na výzvu Soudu předložila Komise při jednáních úplný seznam dokumentů tvořících správní spis ohledně vyšetřovacích řízení o podporách poskytnutých žalobkyni.

24 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání dne 15. června 2006. Komise tak byla v rámci projednávané věci vyzvána k předložení svých vyjádření k důsledkům rozsudku Soudu ze dne 13. dubna 2005 Verein für Konsumenteninformation v. Komise (T-2/03, Sb. rozh. s. II-1121, dále jen „rozsudek VKI").

Návrhová žádání účastníků řízení

25 Žalobkyně podporovaná Švédským královstvím a Finskou republikou navrhuje, aby Soud:

— zrušil Rozhodnutí s výjimkou části, která se týká odepření přístupu k dokumentům bezprostředně souvisejícím s probíhajícím vyšetřovacím řízením o podporách týkajících se Schott Glas;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise podporovaná Schott Glas navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K použití nařízení č. 1049/2001

Argumenty účastníků řízení

27 Žalobkyně uplatňuje, že právo na přístup k dokumentům, s nimiž Komise disponuje, vymezené čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 není běžným sekundárním právem, ale má naopak vzhledem k „demokratické zásadě" charakter základního práva, odchylka od nějž musí být vykládána restriktivně.

28 Uvádí, že otázka určení jejích práv na základě nařízení č. 1049/2001 musí být v rámci řízení o státních podporách odlišována od otázky vztahující se k právům „účastníků řízení". Podle žalobkyně se skutečnost, že jí judikatura nepřiznává jakožto účastnici řízení dotčené vyšetřovacím řízením o podporách právo na nahlédnutí do spisu, nemůže dotknout jejích práv jakožto občanky Evropské unie.

29 Švédské království tvrdí, že nařízení č. 1049/2001 představuje obecně použitelný nástroj určený k ochraně práva veřejnosti na informace o činnostech Unie. Z jasné a přesné definice osob, jimž svědčí právo na přístup, uvedené v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že žalobkyně mezi ně zcela nepochybně patří a může se legitimně domáhat toho, aby její žádost byla přezkoumána v souladu s ustanoveními uvedeného nařízení.

30 Komise potvrzuje, že jednak přístup ke správnímu spisu příjemcem podpory, a jednak přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001 jsou dvě zcela odlišné věci. Z písemností žalobkyně vyplývá, že se uchýlila k uvedenému nařízení pouze z důvodu, aby obešla procesní pravidla v oblasti státních podpor a zhojila nedostatek procesních práv. Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), totiž nestanoví žádné právo na přístup k dokumentům a spisům, a podle judikatury jsou procesní práva příjemců podpor dodržována, pokud byli příjemci vyzváni k předložení vyjádření v rámci správního řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, a rozsudek Soudu ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Recueil, s. II-1275), což byl případ žalobkyně v projednávaném případě.

31 Schott Glas uplatňuje, že žalobkyně chce použít nařízení č. 1049/2001 jako nástroj, prostřednictvím něhož se lze seznámit s interními údaji o jejím podniku a obejít ustálenou judikaturu soudů Společenství k právům účastníků řízení na získání přístupu ke spisu ve správních řízeních Komise. Jedná se o krok zjevně proti politickému cíli nařízení č. 1049/2001, a sice dát občanu Společenství tak úplný vhled do rozhodovacího procesu orgánů Společenství, jak jen to je možné. Schott Glas dodává, že nařízení č. 1049/2001 v době formálního vyšetřovacího řízení C 58/91 (NN 144/91) ohledně privatizace podniku Jenaer Glaswerk neexistovalo, a že v důsledku toho nemohla počítat s tím, že by konkurent mohl později chtít přístup k dokumentům týkajícím se tohoto řízení.

32 Uvádí, že ustanovení nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže upravených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), týkající se přístupu ke spisu prokazují, že toto nařízení představuje ve vztahu k nařízení č. 1049/2001 zvláštní právní úpravu. Pokud by tomu bylo jinak, účastníci řízení a ostatní třetí osoby by mohly obcházet meze práva na přístup ke spisu stanovené článkem 27 nařízení

č. 1/2003, dovolávajíce se jednoduše nařízení č. 1049/2001. Stejně tak by tomu bylo při řízení o státní podpoře, ve kterém meze účasti třetích osob vyplývají jednak z nařízení č. 659/1999, a jednak z judikatury.

33 Krom toho z nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že „přístup ke spisu" a „přístup k dokumentu" nemají stejné pojetí a že předpokladem práva na přístup k dokumentu je návrh popisující požadovaný dokument tak, aby jej bylo možno identifikovat. Toto nařízení nevytváří ve prospěch občanů právo, které by jim umožnilo nahlížet do spisů dotyčného orgánu proto, aby v nich nalezli pro ně případně zajímavé dokumenty. Takový závěr je třeba učinit o to spíše, že žádosti o přístup k dokumentům se neodůvodňují. V projednávaném případě se přitom žalobkyně spokojila se stručnou žádostí o přístup „k veškerým dokumentům" týkajícím se uvedeného údajného řízení o státní podpoře, což není udivující, neboť žalobkyně sama připustila, že doposud pátrá po neznámých dokumentech.

34 Schott Glas dospěla k závěru, že se žalobkyně neprávem dovolává nařízení č. 1049/2001 a že její žádost o přístup, ať už je jejím cílem cokoli, musí být posuzována nikoli na základě ustanovení uvedeného nařízení, ale pravidel pro poskytnutí přístupu ke spisu v rámci řízení o podporách.

Závěry Soudu

35 Je nesporné, že žalobkyně předložila žádost o přístup k dokumentům opírající se o nařízení č. 1049/2001 a že Komise v Rozhodnutí odepřela přístup k požadovaným dokumentům, odvolávajíc se výslovně na čl. 4 odst. 2 uvedeného nařízení, který upravuje výjimky z práva na přístup vyplývající jednak z ochrany cílů inspekce a vyšetřování, a jednak z obchodních zájmů právnické osoby.

36 Když byla Komise během jednání dotazována na smysl své argumentace, podle níž „se nezdá [...], že by žádost žalobkyně spadala do oblasti ochrany nařízení č. 1049/2001", ke kterému se dotyčná osoba uchýlila pouze z důvodu obcházení procesních pravidel v oblasti státních podpor, jasně uvedla, že tento akt je v projednávaném případě plně použitelný, ale že výjimka uvedená v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 jí umožňuje odmítnout přístup k dokumentům týkajícím se probíhajících řízení o podporách, jako jsou dokumenty, jež požadovala žalobkyně.

37 Otázkou vznesenou v projednávaném sporu je tedy zjištění, zda Komise správně použila výjimku z práva na přístup upravenou v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

38 Schott Glas ve svém spisu vedlejší účastnice přitom v podstatě uplatňuje, že nařízení č. 1049/2001 se použije pouze na dokumenty vydané v rámci legislativního procesu Společenství, že žádost o přístup měla být posouzena nikoli podle ustanovení uvedeného nařízení, ale podle pravidel pro udělení přístupu ke spisu v řízeních o podporách, a konečně, že uvedené nařízení nelze použít na dokumenty, se kterými disponovaly orgány před jeho vstupem v platnost, to je 3. prosincem 2001. Tato argumentace tak směřuje k prokázání buď toho, že nařízení č. 1049/2001 není v projednávaném případě použitelné, nebo že pro Rozhodnutí představuje protiprávní právní základ.

39 V důsledku toho kdyby tato argumentace byla Soudem přijata, umožnila by konstatovat, že Rozhodnutí je protiprávní. Je třeba přitom připomenout, že společnosti Schott Glas bylo v projednávané věci povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise, která navrhuje zamítnout žalobu na neplatnost.

40 Podle čl. 40 čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora použitelného na Soud na základě článku 53 daného Statutu se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka omezí na podporu návrhových žádání jednoho z účastníků řízení. Mimoto podle čl. 116 odst. 3 jednacího řádu Soudu musí vedlejší účastník přijmout věc ve stavu, v němž se nachází v době jeho vstoupení. I když tato ustanovení nebrání tomu, aby vedlejší účastník uváděl argumenty odlišné od argumentů účastníka řízení, jehož podporuje, je tomu tak nicméně za podmínky, že tyto argumenty nemění rámec sporu a že vedlejší účastenství směřuje nadále k podpoře návrhových žádání předložených tímto účastníkem řízení (viz rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 52 a uvedená judikatura).

41 Jelikož by v projednávaném případě argumentace Schott Glas jednak umožnila určit protiprávnost Rozhodnutí za předpokladu, že bude opodstatněná, a jelikož jednak návrhová žádání Komise směřují k zamítnutí žaloby na neplatnost a nejsou podpořena žalobními důvody směřujícími k určení protiprávnosti Rozhodnutí, jeví se, že zkoumání uvedené argumentace by v důsledku toho změnilo rámec sporu tak, jak byl vymezen v žalobě a žalobní odpovědi. Tato argumentace musí tedy být zamítnuta jako nepřípustná (viz v tomto smyslu rozsudek VKI, bod 24 výše, body 53 a 54).

K předmětu sporu

Argumenty účastníků řízení

42 Žalobkyně zdůrazňuje, že požadovala přístup k dokumentům týkajícím se „veškerých" řízení o podporách, která se jí týkají, a sice řízení C 19/2000 a C 44/2001 a řízení týkajících se společnosti Schott Glas, včetně řízení ohledně její privatizace.

43 Rozhodnutí tak obsahovalo odepření přístupu ke čtyřem různým skupinám dokumentů, které se týkaly:

— uzavřeného řízení o podpoře C 19/2000;

— probíhajícího řízení o podpoře C 44/2001;

— uzavřeného nebo uzavřených řízení o podpoře v rámci privatizace Jenaer Schott Glas;

— probíhajícího řízení o podpoře týkajícího se nové investice Schott Glas v zemi Durynsko.

44 Žalobkyně uvádí, že pokud Rozhodnutí musí být vykládáno v tom smyslu, že se týká pouze dokumentů ohledně probíhajícího řízení C 44/2001 a dokumentů týkajících se probíhajícího vyšetřovacího řízení o podporách týkajícího se Schott Glas, musí se použít čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Nepodání odpovědi Komisí na žádost o přístup k ostatním požadovaným dokumentům by tak bylo napadnutelným rozhodnutím o zamítnutí. Žalobkyně také upřesňuje, že projednávaná žaloba směřuje ke zrušení odepření přístupu pouze k prvním třem skupinám dokumentů uvedených v předchozím bodu.

45 Zpochybňuje argumentaci Komise, podle níž byla žádost o přístup k dokumentům ohledně státních podpor poskytnutých podniku „Schott Glas Jena" formulována příliš nepřesně, a že tedy nemohla zahrnovat dokumenty týkající se poskytnutí státních podpor v rámci privatizace Jenaer Glaswerke v roce 1992. Podle žalobkyně muselo být pro Komisi zjevné, že se žádost o přístup vztahovala také na uvedené dokumenty, a to i když dotčené řízení o podporách nebylo vedeno pod názvem „Schott Glas Jena". To dosvědčuje skutečnost, že Komise neměla alespoň ve své žalobní odpovědi s identifikací dotčeného řízení problémy.

46 Komise potvrzuje, že nedisponuje žádným dokumentem ohledně státních podpor poskytnutých společnosti „Schott Glas, Jena", jejíž název byl výslovně použit v žádostech o přístup, ale že disponuje spisem ohledně vyšetřovacího řízení o podporách poskytnutých Schott Lithotec AG. Uvádí, že předpokládala, že žalobkyně dala této posledně uvedené společnosti název „Schott Glas", a že tedy zamítla žádost o přístup, pokud jde o probíhající řízení o podpoře týkající se Schott Lithotec AG. Tyto úvahy jsou ostatně nerelevantní s ohledem na vymezení předmětu sporu v žalobě.

47 Žalovaná také tvrdí, že podle formulace použité v žalobě nemá k dispozici spis týkající se uzavřeného řízení o podpoře „v rámci privatizace Jenaer Schott Glas", a upřesňuje, že podnik Schott Glas působí v soukromém odvětví již 50 let, a nebyl tedy privatizován. Uvádí, že Schott Glas se podílela na privatizaci podniku Jenaer Glaswerk tím, že po skončení formálního vyšetřovacího řízení C 58/91 (NN 144/91) zahájeného v lednu 1992 nabyla část jejího kapitálu za 1 německou marku prostřednictvím operace, jež nebyla považována za operaci zahrnující prvek podpory.

48 Skutečnost, že žalobkyně zamýšlela požádat také o přístup ke spisu ve výše uvedeném řízení, nebyla v žádosti o přístup ani zmíněna a objevila se poprvé v žalobě. Za těchto podmínek se Komise právem domnívala, že cílem žádosti

žalobkyně byl pouze přístup ke spisu vyšetřovacího řízení ohledně podpor poskytnutých Schott Lithotec AG.

Závěry Soudu

49 Ze znění Rozhodnutí a písemností žalované ve vzájemném spojení vyplývá, že posledně uvedená zaprvé odmítla přístup k dokumentům týkajícím se státních podpor poskytnutých žalobkyni, neboť uvedené dokumenty byly dokumenty ohledně řízení označených C 19/2000 a C 44/2001. Komise totiž uvádí, že se nemohla dokumenty obou řízení zabývat odděleně, neboť se tato řízení týkala týchž restrukturalizačních opatření a spočívala na týchž dokumentech.

50 Zadruhé, Komise se domnívala, že žádost o přístup k „veškerým dokumentům ve spisech Komise týkajících se státních podpor ve prospěch podniku Schott Glas, Jena" zahrnovala „předběžné oznámení v rámci víceodvětvového rámce pro nové významné investiční projekty Schott Glas na východě Německa". Zamítla tuto žádost, když se opírala o výjimky z práva na přístup upravené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 týkající se jednak ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, a jednak ochrany obchodních zájmů právnické osoby.

51 Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že její žádost o přístup týkající se Schott Glas měla dvojí význam, vzhledem k tomu, že se týkala dokumentů ohledně:

a) jednoho nebo více uzavřených řízení o podpoře v rámci privatizace Jenaer Schott Glas;

b) probíhajících řízení o podpoře ohledně nové investice Schott Glas v zemi Durynsko.

52 Tvrdila rovněž, že projednávaná žaloba nesměřuje ke zrušení odepření přístupu k dokumentům uvedeným v předcházejícím bodu písm. b) a že pokud Rozhodnutí má být vykládáno v tom smyslu, že se týká pouze těchto posledně uvedených dokumentů, a nikoli dokumentů uvedených v písm. a), musí se použít čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Nepodání odpovědi Komisí na žádost o přístup k dokumentům uvedeným v předchozím bodu písm. a) by tak bylo konkludentním odepřením přístupu, které je možno napadnout žalobou před Soudem.

53 Je nesporné, že Komise přijala rozhodnutí, jímž se výslovně zamítá potvrzující žádost o přístup k dokumentům týkajícím se Schott Glas, přinejmenším tak, jak jí Komise porozuměla s ohledem na její znění, tedy jako žádost o přístup k dokumentům uvedeným výše v bodu 51 písm. b).

54 Pokud jde o existenci konkludentního odepření přístupu k dokumentům uvedeným výše v bodu 51 písm. a), je třeba určit, zda Komise mohla z potvrzující žádosti o přístup k dokumentům týkajícím se Schott Glas, jak je připomenuto v bodu 51 výše, důvodně vyvodit dvojí význam. Domnívat se totiž, že mlčení správy představuje rozhodnutí o odepření, lze pouze tehdy, pokud uvedená správa byla schopna užitečně rozhodnout, a tedy přezkoumat, oč byla požádána.

55 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že jak původní žádost, tak potvrzující žádost o přístup jsou sepsány v obecném znění a nijak neodkazují na podnik Jenaer Glaswerke, na jeho privatizaci nebo na danou lhůtu.

56 Žalobkyně poprvé zmínila žádost o přístup k dokumentům týkajícím se řízení o podporách ohledně „privatizace Schott Glas" nebo „Jenaer Schott Glas" až v žalobě. Ačkoli uvádí, že pro Komisi muselo být „zjevné", že žádost o přístup se také týká dokumentů ohledně poskytnutí státních podpor v rámci privatizace Jenaer Glaswerke v roce 1992, žalobkyně ve své odpovědi na otázky Soudu k předmětu projednávaného sporu připustila nedostatek přesnosti své žádosti, přebírajíc argumentaci Švédského království k porušení povinnosti Komise poskytnout pomoc na základě čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

57 Mimoto z žalobní odpovědi vyplývá, že Komise musela provést výklad žádosti, aby jí mohla přiřadit význam, který by skutečně, ale pouze částečně odpovídal očekáváním žalobkyně. Žalovaná tak uvádí, že žalobkyně „neupřesnila, co rozuměla ‚veškerými dokumenty ve spisu Komise ohledně státních podpor ve prospěch podniku Schott Glas, Jena'" a že „předpokládala", že žalobkyně uvedla název „Schott Glas" omylem, když název podniku, který byl zvýhodněn podporami, předmětu probíhajícího formálního vyšetřovacího řízení v okamžiku přijetí Rozhodnutí, byl „Schott Lithotec AG".

58 Je namístě učinit závěr, že formulace žádosti o přístup žalobkyně neměla takovou povahu, aby umožnila Komisi z ní vyvodit dvojí význam, a že se v důsledku toho nelze domnívat, že Komise konkludentně odepřela přístup k dokumentům uvedeným výše v bodu 51 písm. a).

59 Z výše uvedených úvah vyplývá, že Komise v Rozhodnutí odepřela přístup k dokumentům týkajícím se jednak vyšetřovacích řízení o podporách poskytnutých žalobkyni a jednak probíhajícího řízení o podporách ohledně „nové investice Schott v zemi Durynsko", přičemž je třeba připomenout, že tato druhá část Rozhodnutí není předmětem žaloby na neplatnost podané žalobkyní.

60 Za těchto okolností je žaloba v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení tvrzeného konkludentního odepření přístupu k dokumentům ohledně „uzavřeného řízení o podpoře v rámci privatizace Jenaer Schott Glas", nepřípustná.

K porušení článku 4 nařízení č. 1049/2001 týkajícího se výjimky z práva na přístup vyplývající z ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu

61 Na podporu výše uvedeného žalobního důvodu směřujícího ke zrušení vznáší žalobkyně podporovaná Švédským královstvím několik žalobních důvodů. Zaprvé, Komise odepřela přístup k požadovaným dokumentům, aniž by provedla konkrétní přezkum každého z nich. Zadruhé, žalovaná se neprávem opírala o směry v judikatuře týkající se odepření přístupu k dokumentům ohledně řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu, která nejsou srovnatelná s vyšetřovacími řízeními o podporách. Zatřetí, Komise porušila právo na částečný přístup. Začtvrté, zvážení zájmů upravené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 mělo vést ke zpřístupnění dokumentů.

62 Soud se domnívá, že je nejprve třeba analyzovat žalobní důvod vycházející z konkrétního a individuálního nepřezkoumání dokumentů uvedených v žádosti o přístup.

Argumenty účastníků řízení

63 Žalobkyně uplatňuje, že odůvodnění Rozhodnutí ukazuje, že podle Komise není možné vůbec udělit z důvodu jejich povahy přístup k dokumentům, které se týkají probíhajícího řízení o podpoře. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná tedy odepřela přístup k požadovaným dokumentům nezávisle na dotčeném řízení o podpoře a dotyčných dokumentech.

64 Jak ze znění článku 4 nařízení č. 1049/2001, tak z judikatury přitom vyplývá, že Komise musí naopak přezkoumat konkrétně v každém individuálním případě, zda by přístup k dotčenému dokumentu mohl být skutečně na újmu vyšetřovacího řízení. Žalobkyně připomíná, že „okolnost, že se dotčený dokument týká inspekce, nemůže být sama o sobě dostačující k tomu, aby odůvodnila použití dovolávané výjimky" (rozsudek Soudu ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, Recueil, s. II-3011, bod 45).

65 Komise navíc neprokázala, že přístup k dokumentům mohl narušit řízení o podpoře týkající se žalobkyně, které bylo již v okamžiku žádosti o přístup uzavřeno. Tento důkaz by ostatně bylo podle žalobkyně nemožné uplatnit. Posledně uvedená připomíná, že čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 uvádí výslovně, že výjimky v odstavci 2 se použijí pouze v období, během něhož je odůvodněn cíl ochrany. Pokud jde o inspekci a vyšetřování, vyplývá z jejich samotné povahy, že jakékoli odůvodnění odepření přístupu již nemůže přicházet v úvahu, je-li již dotčené vyšetřování ukončeno.

66 Žalobkyně uvádí, že Komise odepřela částečný přístup, opírajíc se o obecné odůvodnění, podle něhož „dokumenty nelze rozdělit na části obsahující důvěrné informace a části neobsahující důvěrné informace", a vycházejíc ze zásady, že výměna veškerých dokumentů ohledně řízení o podpoře probíhá pouze mezi Komisí a členským státem a že jiná osoba k nim nemůže mít přístup, dokonce ani po ukončení řízení.

67 Švédské království tvrdí, že z Rozhodnutí a postoje přijatého žalovanou v rámci tohoto řízení vyplývá, že Komise neprovedla konkrétní posouzení informací obsažených v dokumentech, k nimž byl žádán přístup. Soudní dvůr a Soud přitom několikrát podle předchozí právní úpravy upřesnili, že jakýkoli přezkum žádosti o zpřístupnění se musí týkat informace, kterou požadovaný dokument obsahuje, což představuje zásadu použitelnou také v rámci nařízení č. 1049/2001. V případě neprovedení takového přezkumu je nemožné určit, zda existují zájmy, které mají být chráněny a které odůvodňují, že bude zachována tajnost dokumentu, nebo provést zvážení zájmů uvedených v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Konkrétní posouzení je také nezbytné pro určení možnosti částečného přístupu. Tento závěr je jediný možný, ať už je, či není výjimka použitelná.

68 Komise tvrdí, že teze vyjádřená v rozsudku Soudu ze dne 11. září 2001, Petrie a další v. Komise (T-191/99, Recueil, s. II-3677), o níž se Rozhodnutí opíralo, je použitelná bez omezení na vyšetřovací řízení o podporách, která jsou bez jakékoli pochybnosti „vyšetřováním" ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

69 Uvádí, že stejně jako v řízeních o nesplnění povinnosti je třeba, aby Komise ve vyšetřovacích řízeních o podporách s členským státem upřímně a loajálně spolupracovala, což vylučuje, aby měly třetí osoby přístup k dokumentům týkajícím se řízení, dokud tato řízení nebudou ukončena. Dokud vyšetřovací řízení o podporách není uzavřeno, nelze podle ní přiznat veřejnosti právo na přístup k dokumentům, když dotčeným účastníkům v rámci tohoto řízení, kteří se nemohou dovolávat práv obhajoby, takové právo nepřísluší.

70 Tvrdí, že žádost žalobkyně o přístup se týká dokumentů týkajících se probíhajícího vyšetřovacího řízení o podporách. Komise přijala dvě rozhodnutí týkající se obou účastníků projektu celkové restrukturalizace předloženého jako takového samotnou žalobkyní v jejích písemnostech. Žalovaná uvádí, že probíhající řízení o podpoře C 44/2001 se týká samotných restrukturalizačních opatření a opírá se o tytéž dokumenty, jako řízení o podpoře C 19/2000, a dochází k závěru, že bylo proto namístě posuzovat žádosti o přístup ke spisu týkající se obou dotčených řízení společně.

71 Komise uplatňuje, že projednávaný spor je odlišný od sporu, v němž byl vydán rozsudek VKI, bod 24 výše, který se týkal odepření přístupu k dokumentům týkajícím se již uzavřeného řízení v oblasti kartelových dohod. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě se jedná o žádost o přístup k dokumentům ohledně probíhajícího vyšetřovacího řízení o státních podporách, umožnily podle ní zásady vytýčené v rozsudku Petrie a další v. Komise, bod 68 výše, podání obecné odpovědi, a nebylo tedy nutné provádět konkrétní a individuální analýzu dokumentů uvedených v uvedené žádosti.

72 Schott Glas uvádí, že v okamžiku, kdy žalobkyně předložila žádost o přístup k dokumentům souvisejícím s oběma věcmi ohledně podpor, které se jí týkaly, řízení C 44/2001 stále probíhalo. Žalobkyně přitom sama opakovaně zdůrazňovala úzkou

věcnou spojitost mezi oběma řízeními o podporách C 19/2000 a C 44/2001. Schott Glas z toho vyvozuje, že žalobkyně požádala o přístup k dokumentům, třebaže v řízení, v němž Komise dosud nepřijala rozhodnutí, probíhalo vyšetřování.

73 Domnívá se, že Komise měla v projednávaném případě vykládat výjimky z nařízení č. 1049/2001 v souladu s ustálenými zásadami v oblasti práva na účast třetích osob v řízeních o podpoře, a že se tedy právem domnívala, že zveřejnění dokumentů požadovaných žalobkyní by představovalo závažnou újmu pro cíl vyšetřování (čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001) a rozhodovací proces Komise ve věci C 44/2001 (čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001).

Závěry Soudu

74 Z článků 2, 4 a 6 až 8 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že orgán, u něhož byla podána žádost o přístup k dokumentům na základě tohoto nařízení, je povinen tuto žádost přezkoumat a odpovědět na ni, a zejména určit, zda se některá z výjimek upravených v článku 4 daného nařízení uplatní u dotčených dokumentů (rozsudek VKI, bod 24 výše, body 67 až 68).

75 Komise v projednávaném případě odepřela poskytnutí dokumentů týkajících se vyšetřovacích řízení o státních podporách poskytnutých žalobkyni, dovolávajíc se výjimky z práva na přístup upravené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, jež vyplývá z ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

76 Je třeba podotknout, jak uvedla Komise, aniž by jí žalobkyně a Švédské království odporovali, že dokumenty uvedené v žádosti o přístup se skutečně vztahují k „vyšetřování" ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

77 Pouhá okolnost, že se dokument dotýká zájmu chráněného určitou výjimkou, nemůže nicméně stačit k odůvodnění uplatnění této výjimky (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu Denkavit Nederland v. Komise, bod 64 výše, bod 45). Takové uplatnění může být v zásadě odůvodněné pouze za předpokladu, že orgán dříve posoudil zaprvé, zda by přístup k dokumentu konkrétně a účinně porušil chráněný zájem, a zadruhé, zda v případech uvedených v čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001 neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění daného dokumentu. Kromě toho nebezpečí porušení chráněného zájmu musí být přiměřeně předvídatelné, a ne čistě hypotetické (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 7. února 2002, Kuijer v. Rada, T-211/00, Recueil, s. II-485, bod 56). V důsledku toho musí být přezkum, ke kterému má orgán za účelem uplatnění výjimky přistoupit, proveden konkrétně a musí z něj vyplynout důvody rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 19. července 1999, Hautala v. Rada, T-14/98, Recueil, s. II-2489, bod 67; 6. dubna 2000, Kuijer v. Rada, T-188/98, Recueil, s. II-1959, bod 38, a rozsudek VKI, bod 24 výše, body 69 a 74).

78 Z nařízení č. 1049/2001 mimoto vyplývá, že všechny výjimky zmíněné v odstavcích 1 až 3 článku 4 jsou upraveny tak, že se musí vztahovat „k dokumentu". Tento

konkrétní přezkum tedy musí být proveden u každého dokumentu uvedeného v žádosti (rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 70).

79 Je dále třeba zdůraznit, že pouze konkrétní a individuální přezkum narozdíl od abstraktního a globálního přezkumu může orgánu umožnit posoudit možnost poskytnout žadateli částečný přístup v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 (rozsudek VKI, bod 24 výše, body 73 a 75) a že pokud jde o použití výjimek z práva na přístup *ratione temporis*, stanoví čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001, že výjimky upravené v odstavcích 1 až 3 uvedeného nařízení se použijí pouze během období, ve kterém je ochrana odůvodněna s ohledem na „obsah dokumentu".

80 V projednávaném případě z odůvodnění Rozhodnutí nevyplývá, že Komise provedla konkrétní a individuální posouzení obsahu dokumentů uvedených v žádosti o přístup. Komise mimoto netvrdila ani ve své žalobní odpovědi, ani ve vyjádření ze dne 13. dubna 2005, ani v průběhu jednání, že takový přezkum provedla. Znění Rozhodnutí odhaluje, že žalovaná toto Rozhodnutí nezaložila na informacích týkajících se dotčených dokumentů, ale na obecné analýze dokumentů po kategoriích, rozlišujíc jednak korespondenci s dotčeným členským státem, a jednak připomínky podané účastníky řízení v rámci formálního vyšetřovacího řízení.

81 Navíc z Rozhodnutí nevyplývá, že Komise konkrétně ověřila, že každý dokument uvedený v žádosti byl obsažen v jedné ze dvou vymezených kategorií.

82 Lze dokonce učinit opačný závěr na základě procesního organizačního opatření, jehož cílem je vyzvat Komisi k tomu, aby Soudu sdělila úplný seznam dokumentů, které tvoří správní spis ohledně vyšetřovacích řízení o podporách poskytnutých žalobkyni.

83 Přezkum tohoto seznamu totiž ukazuje, že několik dokumentů, které měla Komise ke dni přijetí Rozhodnutí k dispozici, není součástí ani korespondence s dotčeným členským státem, ani připomínek dotčených účastníků řízení, a sice:

— dopis Komise ze dne 28. prosince 2000, kterým vyzvala společnost Schott Glas, aby odpověděla na řadu otázek v rámci formálního vyšetřovacího řízení C 19/2000 (dokument 39);

— memoranda GŘ „Hospodářská soutěž", kterými žádá jednotlivé služby Komise o informace nebo stanoviska k ním vydaným návrhům rozhodnutí (dokumenty 3, 18, 45 a 54) a odpovědi těchto služeb (dokumenty 4, 19, 20, 46 až 49);

— memoranda GŘ „Hospodářská soutěž" určená členovi příslušné komise (dokumenty 12, 17, 44 a 79);

— interní sdělení GŘ „Hospodářská soutěž" ke stavu spisu (dokumenty 8, 13, 33 a 36).

84 Komise, která byla během jednání dotazována na porušení povinnosti provést konkrétní a individuální přezkum dokumentů uvedených v žádosti o přístup žalobkyně, zdůraznila ve své odpovědi rozdíl ve skutkové situaci mezi projednávaným sporem a věcí, ve které byl vydán rozsudek VKI, bod 24 výše. Podle žalované za předpokladu, že se, jako v projednávaném případě, žádost o přístup týká dokumentů týkajících se probíhajícího řízení o kontrole státních podpor, není konkrétní a individuální přezkum nutný a v rámci použití výjimky z práva na přístup, která vyplývá z ochrany vyšetřování, se musí poskytnout obecná odpověď.

85 Je třeba podotknout, že povinnost orgánu provést konkrétní a individuální posouzení obsahu dokumentů uvedených v žádosti o přístup představuje principiální řešení, které se použije (rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 75) na všechny výjimky uvedené v odst. 1 až 3 čl. 4 nařízení č 1049/2001, bez ohledu na oblast, ke které se požadované dokumenty vztahují, ať již jde konkrétně o oblast kartelových dohod, jako ve věci, ve které byl vydán rozsudek VKI, bod 24 výše, nebo oblast kontroly veřejných podpor.

86 Dále je třeba uvést, že přezkum však nemusí být nezbytný, pokud je z důvodu zvláštních okolností projednávaného případu zřejmé, že přístup musí být odepřen nebo právě naopak poskytnut. Tak by tomu bylo zejména v případě, kdyby se na některé dokumenty buď nejdříve zjevně vztahovala výjimka z práva na přístup v celém rozsahu, nebo naopak by tyto dokumenty byly zjevně v celém rozsahu přístupné nebo konečně, kdyby byly již předmětem konkrétního a individuálního posouzení Komise provedeného za podobných okolností (rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 75).

87 Je tedy třeba přezkoumat, zda se žádost žalobkyně týkala dokumentů, u nichž nebylo z důvodu okolností projednávaného případu nutné provádět konkrétní a individuální přezkum.

88 Komise v Rozhodnutí odůvodnila použití výjimky vycházející z ochrany cílů inspekce a vyšetřování, uplatňujíc, že za účelem umožnění jednotlivým „účastníkům" svobodně se vyjádřit je v rámci probíhajícího vyšetřování týkajícího se slučitelnosti státní podpory s jednotným trhem nezbytná loajální spolupráce a vzájemná důvěra mezi Komisí, členským státem a dotyčnými podniky a že zpřístupnění dokumentů týkajících se těchto vyšetřování „mohlo být na újmu přezkumu této stížnosti a ohrozit tento dialog".

89 Soud se domnívá, že takto obecné posouzení, které se použije na celý správní spis ohledně vyšetřovacího řízení o podporách poskytnutých žalobkyni, neprokazuje existenci zvláštních okolností projednávaného případu umožňujících se domnívat, že nebylo nutné provést konkrétní a individuální přezkum dokumentů, jež jej tvořily. Zejména neprokazuje, že se na veškeré tyto dokumenty zjevně vztahovala výjimka z práva na přístup.

90 Jak bylo uvedeno v bodu 81 výše, z Rozhodnutí nevyplývá, že Komise konkrétně ověřila, že každý dokument uvedený v žádosti byl obsažen v jedné ze dvou vymezených kategorií. Z procesního organizačního opatření uvedeného v bodu 82 výše naopak vyplývá, že několik dokumentů, které měla Komise k dispozici, nespadá do žádné z těchto kategorií, a v důsledku toho, že rozdělení dokumentů do dvou kategorií není přesné. Toto zjištění nesprávného rozdělení přitom v každém případě brání tomu, aby byl učiněn závěr, že výjimka dovolávaná v Rozhodnutí se zjevně vztahuje na všechny dokumenty uvedené v žádosti (viz v tomto smyslu rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 83).

91 Pro úplnost je také třeba podotknout, že úvahy, které Komise uvedla v Rozhodnutí, jako ostatně i ve své žalobní odpovědi, zůstávají nejasné a obecné. V případě neprovedení individuálního přezkumu, tedy přezkumu každého jednotlivého dokumentu, neumožňují tyto úvahy s dostatečnou jistotou a podrobně dojít

k závěru, že argumentace Komise za předpokladu, že je ve své podstatě opodstatněná, je použitelná na veškeré dokumenty správního spisu o vyšetřovacím řízení o podporách poskytnutých žalobkyni. Obavy, které Komise vyjádřila, zůstávají pouhými tvrzeními, a jsou v důsledku toho příliš hypotetické (rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 84).

92 V tomto ohledu se může zdát přinejmenším paradoxní připomínat nutnost otevřeného a přímého dialogu mezi Komisí, členským státem a „dotyčnými podniky" v rámci atmosféry loajální spolupráce a vzájemné důvěry právě za účelem odepřít jednomu z dotyčných „účastníků", aby se seznámil se všemi informacemi, které se bezprostředně týkají samotného předmětu diskuzí.

93 Mimoto, pokud jde o použití dovolávané výjimky *ratione temporis,* Komise odkazuje na dokumenty týkající se „probíhajících vyšetřování", a sice na obecnou formulaci, která neumožňuje dospět s dostatečnou jistotou k závěru, že se na veškeré dokumenty uvedené v žádosti o přístup mohla ještě ke dni přijetí Rozhodnutí vztahovat uvedená výjimka, přičemž je připomenuto, že dne 28. května 2002 bylo řízení o podpoře C 19/2000 ukončeno.

94 Je třeba mimoto podotknout, že ve výjimečných případech a pouze, pokud se administrativní zatížení vyvolané konkrétním a individuálním přezkumem dokumentů ukáže jako obzvlášť tíživé a překračující meze toho, co lze rozumně vyžadovat, může být připuštěna odchylka z této povinnosti přezkumu (rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 112).

95 V projednávaném případě je nesporné, že Komise se ani v Rozhodnutí, ani ve svých písemnostech, ani během jednání nedovolávala velkého objemu práce spojeného s přezkumem žádosti o přístup žalobkyně.

96 Za těchto okolností musí být argumentace Schott Glas, podle níž nelze od Komise vážně očekávat, že vynaloží „zvýšené administrativní úsilí", což by znamenalo přezkum celého spisu v řízení o státní podpoře za účelem rozlišení důvěrných a nedůvěrných informací, a to vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla nárok na ochranu práva na nahlédnutí do dotčených dokumentů, prohlášena za nepřípustnou.

97 Je totiž namístě připomenout, že čl. 40 čtvrtý pododstavec statutu Soudního dvora a čl. 116 odst. 4 jednacího řádu Soudu přiznávají vedlejšímu účastníkovi právo uplatňovat samostatně nejen argumenty, ale také důvody za předpokladu, že podporují návrhová žádání jednoho z hlavních účastníků řízení a úplně se neliší od návrhových žádání, která jsou základem sporu mezi žalobcem a žalovanou, což by mělo za následek změnu předmětu tohoto sporu (rozsudek Soudu ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, Sb. rozh. s. II-2123, bod 152).

98 Jak bylo uvedeno výše, v projednávaném případě neodhalil obsah žaloby a žalobní odpovědi, jakož i vyjádření žalobkyně a Komise v odpovědi na otázku Soudu k předmětu sporu, žádnou problematiku týkající se pracovního zatížení vyžadovaného při přezkumu žádosti o přístup. Za těchto podmínek nelze argumentaci Schott Glas, pokud jde o „zvýšené administrativní úsilí" vyžadované při přezkumu žádosti o přístup, považovat za související s předmětem projednávaného sporu.

99 Je konečně namístě podotknout, že Schott Glas se ve svém spisu vedlejší účastnice dovolává výjimky uvedené v čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Společnost Schott Glas tvrdí, že Komise dospěla správně k závěru, že zveřejnění dokumentů požadovaných žalobkyní by představovalo závažnou újmu pro rozhodovací proces orgánu v řízení C 44/2001. Vzhledem k tomu, že se však Komise této výjimky v Rozhodnutí nedovolávala, nepřísluší Soudu nahradit tento orgán za účelem určení, zda se tato výjimka skutečně uplatní u dokumentů, které jsou uvedeny v žádosti (viz v tomto smyslu rozsudek VKI, bod 24 výše, bod 91).

100 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobní důvod vycházející z neprovedení konkrétního a individuálního přezkumu dokumentů uvedených v žádosti o přístup musí být přijat a že prosté a pouhé odepření přístupu žalobkyně Komisí je v důsledku toho stiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Je tedy namístě se domnívat, že Komise porušila čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, a že Rozhodnutí musí být tudíž zrušeno, aniž by bylo namístě přezkoumat ostatní žalobní důvody směřující ke zrušení uplatněné žalobkyní a Švédským královstvím.

K nákladům řízení

101 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Za okolností projednávaného případu je namístě rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení, jakož i tři čtvrtiny nákladů vynaložených žalobkyní. Žalobkyně ponese jednu čtvrtinu nákladů řízení.

102 Podle čl. 87 odst. 4 třetího pododstavce může Soud nařídit, že vlastní náklady nese i vedlejší účastník. Schott Glas, vedlejší účastnice na podporu Komise, ponese v projednávaném případě vlastní náklady řízení.

103 Švédské království a Finská republika ponesou vlastní náklady řízení v souladu s čl. 87 odst. 4 prvním pododstavcem jednacího řádu.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Komise ze dne 28. května 2002 se zrušuje v rozsahu, v němž odepírá přístup k dokumentům souvisejícím s vyšetřovacími řízeními o podporách poskytnutých Technische Glaswerke Ilmenau GmbH.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Komise ponese vlastní náklady řízení, jakož i tři čtvrtiny nákladů vynaložených Technische Glaswerke Ilmenau. Posledně uvedená ponese jednu třetinu svých nákladů řízení.**

4) **Schott Glas, Švédské království a Finská republika ponesou vlastní náklady řízení.**

Vilaras Dehousse Šváby

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. prosince 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Vilaras